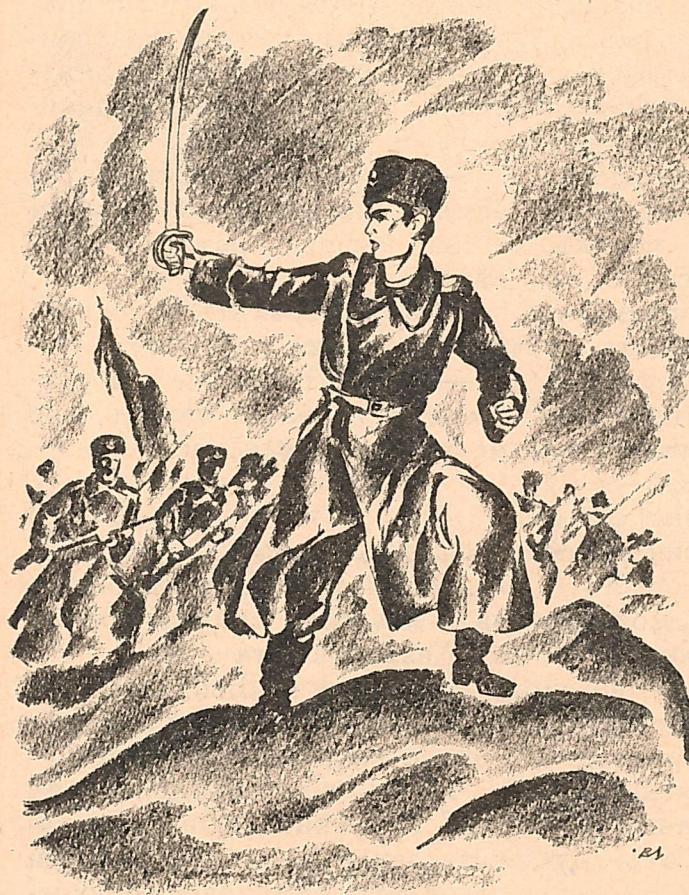


селото — войските на генералъ Скобелевъ.

На 28 декември сутринта, двете руски войски се срещнаха южно отъ Шейново.



Турският укрепен лагеръ бѣ обграденъ отвѣкжде.

Този денъ Васко бѣше особено веселъ. Той тичаше между воиниците, мѫчеше се да ги развесели съ шагитѣ си и да ги ободри за предстоящия

бой. Той дори на два пъти се изкачи на самия връхъ на единъ голѣмъ орѣхъ, за да види по-не отдалечъ най-висшия си началникъ — „Бѣлият генералъ“

— както всички наричаха генералъ Скобелевъ.

Боятъ започна въ 8 часа сутринта. Въ срѣдата на обсадителитѣ бѣше бѣа дружина отъ българското опълчение. Васко вървѣше на стотина крачки задъ опълченците и подсвиркваше.

Въ това време забумтѣ турската артилерия.

Веригите на обсадителитѣ се огънаха, но продължиха да настѫпватъ.

Обсаденитѣ турски войски се хвърлиха на всички страни, като звѣрове, затворени въ клетка, но срѣщаха стоманениятѣ мищци на ру-

ситѣ и българскитѣ опълченци. Минаха часове.

Къмъ обѣдъ Вейсилъ Паша направи последенъ опитъ да разбие редиците на обсадителитѣ и да се оттегли къмъ Казанлъкъ.